

Hartstocht

Het *wonderlijke* verhaal van de Passie

Hart voor
evangelisch
onderwijs

“

**De hoofdrol is
voor de leraar**

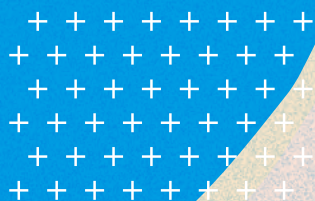
Arie Slob

**Een relatie met
Jezus, dat is de
rode lijn**

In gesprek met Gerard Toonen
en Els van Dijk

Fantastische tijd

Verhalen van oud-leerlingen

 de **Passie**

4.

Ik heb zo'n hekel aan die mantel der liefde!

Gerard Toonen in gesprek met Els van Dijk

10.

Omzien in verwondering

Het wonderlijke verhaal van de Passie

20.

Fantastische tijd!

Vier oud-leerlingen van de Passie over hun ervaringen

En verder

- 8. Gebed voor jongeren
- 12. Geschiedenis
- 16. De directeur, de docent en de stafmedewerker
- 19. Column Arie Slob

COLOFON

MAGAZINE JUNI 2021

Hoofdredactie: Leendert van den Dool, Petra Gunnink

Eindredactie: Theanne Boer (theanneboer.nl)

Met medewerking van: Rebekka van Dongen, Folkert Koelewijn, Corjan Matsinger, Arie Slob, Ruben Timman, Anne Westerduin de Jong

Vormgeving en productie: idd.nu

de Passie

evangelisch bijbelgetrouw onderwijs

Tot hiertoe...

wonderlijk geleid

'De ideale docent leert je de kunst van het leven' lees ik op onze scheurkalender. Zouden de leerlingen die in de afgelopen twintig jaar de Passie bezochten, dit ook hebben ervaren? De verhalen in dit magazine illustreren hoe veelkleurig het antwoord is wanneer je vraagt naar de waarde van de Passie.

Met goed onderwijs bedoelen we meestal adequate kennisverwerving en -overdracht. Hoe belangrijk ook, om de kunst van het leven onder de knie te krijgen, is meer nodig. De oprichters van de Passie waren

zich daarvan bewust. Evangelisch onderwijs onderscheidt zich juist daarin dat

professioneel leren en persoonlijke (geloofs)-ontwikkeling hand in hand gaan.

In dit mooie magazine vertellen leerlingen, docenten en schoolleiders hoe de Passie hen ook als mens gevormd heeft. Wat daarbij opvalt is dat leren en leven heel dicht bij elkaar staan. In die zin fungeert evangelisch onderwijs als desem: het doortrekt het hele bestaan. Mensen zijn bij de Passie meer dan leerling, docent, ondersteuner of schoolleider. Wij mogen ook op school beeld van God zijn en dat beeld in onze collega's of medeleerlingen herkennen.

De kunst van het leven naar Gods bedoeling is er een van hoge bergen en diepe dalen.

Ook dat laat de geschiedenis van de Passie zien. Het wonder zit verscholen in het feit dat in de afgelopen decennia zowel bij voorspoed als tegenslag ervaren werd dat God erbij is. Net zoals de profeet Samuel een steen legde, doen wij symbolisch in 2021 hetzelfde door dit magazine uit te brengen: Eben Haezer, sprak Samuel, wat betekent 'tot hier heeft de Heer ons geholpen'.

Iemand die daar zeker over mee kan praten, is onze bestuurder Gerard Toonen. Zijn afscheid is de aanleiding tot het uitbrengen van dit magazine. Onder Gerards leiding is de Passie uitgegroeid tot waar ze nu staat: een stabiele scholengroep die de komende jaren in identiteit en kwaliteit nog sterker zal worden dankzij de vruchtbare samenwerking tussen de drie scholen van het voortgezet onderwijs en de drie recent toegetreden scholen van het primair onderwijs.

Met dit magazine in handen droom ik stiekem van een eigen Passie scheurkalender, te beginnen met een uitspraak van iemand die het evangelische gedachtengoed voorleefde:

Wees nooit bang om een onbekende toekomst te leggen in de handen van een bekende God.

Corry ten Boom

Anne Westerduin de Jong
Voorzitter raad van toezicht

“

Wees nooit bang om een onbekende toekomst te leggen in de handen van een bekende God

Corry ten Boom

Met Gerard Toonen en Els van Dijk

Een relatie met Jezus, dat is de rode lijn

Tekst Theanne Boer Beeld Ruben Timman

Toen bestuurder Gerard Toonen tien jaar geleden op de Passie arriveerde, trof hij een club bevlogen docenten aan met hart voor Jezus en voor leerlingen. Maar ook een school die niet professioneel genoeg was en er financieel niet best voor stond. Nu hij met pensioen gaat, kijkt hij verwonderd achterom. Els van Dijk, directeur van de Evangelische Hogeschool met hetzelfde hart voor onderwijs en Jezus, kijkt met hem mee.

Gerard: Als ik terugkijk, voel ik me ontzettend gezegend. Ongelofelijk! Er is nog genoeg te doen, laat dat helder zijn, maar er staan nu vijf scholen en binnenkort komt de zesde erbij, die krachtig zijn, ook financieel, en waar teams werken die een gezamenlijke gerichtheid hebben. Dus ik kijk echt verwonderd terug. Wat ik ook een wonder vind, is dat ik niet kopje onder ben gegaan in de druk en de hectiek. Want het gaat om kinderen en hen voorbereiden op hun plek in de maatschappij. Hun voorleven in het leven met Jezus. Die verantwoordelijkheid vond ik loodzwaar. Ik heb ook mensen naar een andere plek moeten leiden, buiten de Passie. En dat doet

pijn. Een school heeft een bepaalde ontwikkelingsgang en daar hoort bepaald leiderschap bij. En dat matchte niet altijd. Bevlogenheid is dan niet genoeg. Soms vond ik het risico voor de school en voor de persoon zelf zo groot, dat we afscheid moesten nemen.

Els: Dat herken ik erg. Ik moest twintig jaar geleden ook een stevige professionaliseringsslag maken en dan moet je dingen doen die sommige mensen pijn doen. De meeste mensen konden daarin meegaan, maar niet iedereen en dan moesten we afscheid nemen. Dat werd niet altijd als 'christelijk' opgevat, terwijl ik het genadiger vind om de waarheid te zeggen dan om die te verzwijgen.

Gerard: Het heeft ook te maken met de cultuur van een organisatie. Hoewel dat ook een mooie kant is hoor, dat heel veel dingen met de mantel der liefde worden bedekt...

Els: Ik heb zo'n hekel aan die mantel!

Gerard: Ja, klopt, en dan moet je van zo'n cultuur naar een aanspreekcultuur. Wat dat betreft heb ik ook wel tegenwind ervaren.

“Zoals het koninkrijk van God is ingericht, zo wil ik school zijn”

Maar als ik terugkijk, zie ik vooral zegen. Nou ja, ik ben er ook voorzichtig mee om iets als ‘zegen’ te benoemen...

Els: Volgens mij heb je de opdracht je zegeningen te tellen, Gerard, wat vind je daar moeilijk aan?

Gerard: Ja, wat is Gods zegen als het gaat om de Passie, wat is van Hem en wat is van Gerard en was dat van Gerard wel goed? Ik voel me gezegend, dat zeker, en ik zie ook dat we zoveel ontvangen hebben, de leerlingen, en hoe ze zich ontwikkelen, en dat de financiën gezond zijn en de collega's...

Els: Ik stel mijzelf die vraag eigenlijk niet. Ik mag elke dag doen wat mijn hand vindt om te doen. Ouders zeggen weleens: 'Joh Els, wat een

moeilijke dingen op school hè, grote problemen bij leerlingen...', maar dan zeg ik: 'Het gebeurt hier allemaal onder het aangezicht van God.' Hij is erbij. Ik ben vaak verrast door wat er gebeurt en dan denk ik: ik heb de mooiste baan van de wereld, want ik loop tussen de wonderen van God. Natuurlijk zie ik gebreken bij mezelf en bij anderen, maar ik zie ook hoe we gezegend worden en daar ben ik zo van onder de indruk.

WAT ZIJN DE UITDAGINGEN VOOR DE JONGEREN VAN NU, VINDEN JULLIE?

Els: Waar jongeren nu last van hebben is een overprikkelde prestatiecultuur, het perfecte plaatje waar jij aan moet voldoen. Dat moet je helemaal in je eentje doen en als het niet lukt, is het ook nog eens je eigen schuld. Ik noem dat een vermoeide en genadeloze samenleving.

“Een relatie met Jezus, dat gun ik hun het meest”

Gerard: Inderdaad. Er wordt via social media een maakbare samenleving gepresenteerd en dat is funest voor de ontwikkeling van kinderen. Zoals het koninkrijk van God ingericht is, zo wil ik school zijn. Om kinderen daarin mee te nemen, daarin voor te leven als gids. Maar dat valt niet mee, want we hebben te dealen

met normen en schema's van de inspectie. Eigenaarschap vind ik ook belangrijk, dat proberen we vanaf het eerste jaar al op te bouwen. **Verantwoordelijkheid nemen voor je eigen gedrag**, dat vind ik echt bij onze identiteit horen en passen. Maar het mooiste is als ze nog veel meer van Jezus ontdekken en zich dat ook toe-eigenen, om dat woord eens te gebruiken. Zodat ze daarna vanuit hun christen-zijn het verschil gaan maken. Dat gebeurt niet altijd hoor, want er is ook gebrokenheid. Maar de meeste kinderen ontwikkelen zich tot echt mens, zoals het evangelie dat aanreikt en dat vind ik het mooie van ons onderwijs.

MAKEN JULLIE JE ZORGEN OVER DE 'JEUGD VAN TEGENWOORDIG'?

Els: Ik wil helemaal niet denken in termen van 'zorg'. Zo zit ik niet in elkaar. Ik vraag me vaak af wat Jezus zou zien als Hij hier nu zou rondlopen en wat Hij dan zou doen. Wat je moet doen in het onderwijs, is heel goed weten wat er speelt om antwoord te kunnen zijn. En niet om je zorgen te maken. Er zijn genoeg mensen die inderdaad klagen over de jeugd van tegen-

woordig en dat je ze niet meer kan bereiken, maar ik zie meer dan ooit kansen om met hen in contact te komen. Ik zie zo ongelooflijk veel behoefte aan rijpe volwassenen met wie ze het gesprek aandurven. Ja, er gebeurt heel veel en ik ben ook niet blij met de ontwikkelingen in de wereld. **Ik zie het einde der tijden voor m'n ogen gebeuren**. Maar we mogen ook een contrastgemeenschap zijn. En dan bedoel ik dus niet roepen waar we als christen allemaal tegen zijn, nee, we zijn voor het koninkrijk. Hoe kunnen we dat gestalte geven? Hoe kun je kijken zoals Jezus kijkt? Het eerste wat ik dan wil, is jongeren uit de leugen van die volmaakte zelfbeelden trekken. De dwang om per se supergelukkig te moeten zijn en het materieel allemaal dik voor mekaar hebben. Daar wil ik hen graag uit halen en hun laten zien dat de echte waarden van het leven heel ergens anders zitten. Dan wil ik hun vragen: hoe kan jij van betekenis zijn? Hoe kan jij vrucht dragen? Hoe kan jij de hand en voet zijn van Jezus? Want dat is een heel andere manier van leven.

Gerard: Ik ben het helemaal met je eens, Els, heerlijk om te horen! Zo zeg ik het ook tegen de collega's: kinderen spiegelen zich aan je, ze kijken naar hoe jij als christen in deze wereld staat. **Dus als je zegt: ik heb morgen de cijfers, dan moet je die ook hebben**. Want je hebt het beloofd. Heel eenvoudig. Wees een identificatiefiguur en kijk inderdaad, zoals jij zegt, met de ogen van Jezus naar die kinderen. En wat hebben ze dan nodig? Een betrouwbare partner, een betrouwbare docent. Een gids die ze meeneemt in de samenleving en ook in het evangelie.

Els: Die collega moet juist een andere spiegel laten zien dan die van instagram. Ik stel studenten vaak de vraag: wat is nou de spiegel voor je zelfbeeld? Wie wil je worden? Zijn dat de influencers op social media of is dat het

venster op de hemel? En dat is een ongelooflijk belangrijke rol voor docenten. Dat zij die spiegel laten zien.

WAT GUNNEN JULLIE DE JONGEREN HET MEEST?

Gerard: Wat ik hun het meest gun, is een relatie met Jezus. Daar is heel mijn werken op de Passie en de toerusting naar collega's op gericht geweest. Dat is de rode lijn van Gerard. De omgang en vertrouwelijke relatie met Jezus. Ik merk dat ik er ontroerd van word, maar dat vind ik zo groots!

Els: Ik vat het altijd samen met de woorden van Paulus, die vaak zo z'n brieven afsluit: 'Ik wens iedereen genade, vrede en vreugde' en dat is alleen bij Jezus te vinden. Juist omdat deze wereld zo veeleisend en bedreigend is: genade, vrede en vreugde. Je hoeft niet te presteren. Je hoeft niet boven jezelf uit te stijgen. Want er is perspectief en zonder dat is

het geen leven. Is het overleven. En dat staat haaks op deze wereld. Ik heb thuis een boek staan met misschien wel de mooiste titel: 'Aan moeders hand tot Jezus'. En ik heb in het najaar op de begrafenis van mijn moeder gezegd dat ik dat thuis gekregen heb. Mijn moeder heeft me bij Jezus gebracht. Dat is ook de taak van de school en dat moet je niet onderschatten.

Gerard: Maar ik wil dat nog wel aanvullen. Want ja, op de Passie willen we graag dat kinderen een bewuste keus maken voor Jezus. Maar vanuit ons christen-zijn moet identiteit gepaard gaan met kwaliteit. Jezus staat centraal maar wij hebben ook de kwaliteit te leveren die bij het christen-zijn hoort.

Els: Precies, want het is een heel grote aanfluiting als je amateuristisch bezig bent terwijl je in naam van de Koning spreekt.

“Ik loop dagelijks tussen de wonderen van God”

Hartekreet

Tekst Corjan Matsinger Beeld Unsplash

Goede God,

**Elke dag lopen ze
hier de deur plat.
Zijn kind aan
huis, gooien de
ramen open.
Rennen door de
gangen, lachen
om grappen.
Zoveel leerlingen,
zoveel verhalen.**

**God, raak mijn hart,
zodat ik kan verbinden.
Prikkel mijn geest,
verruim mijn blik.
Vul mij met passie,
ontsteek in mij uw
vuur. Maak mij puur.
Gloeiende kolen
op mijn lippen.**

God, raak mijn hart, zodat ik kan verbinden.

**God, laat onze scholen
veilige havens zijn.
Zeeën van kansen,
water om op te lopen.
Geef ons handen om
naar hen uit te steken
en moed om onze
netten uit te gooien
aan hun kant.**

**God, voor U zijn we
allemaal eeuwige
studenten.
Vul onze glazen. Laat
de bekera overstromen.
Geef de nieuwe
generatie vijf stenen.
Om de reuzen van
hun tijd de baas te
kunnen zijn.**

**Want van U is
het koninkrijk
en de kracht en
de heerlijkheid.**

Het wonderlijke verhaal van de Passie

Omzien in verwondering

Wie verre reizen maakt, kan veel verhalen. Wie terugblijkt op meer dan twintig jaar evangelisch bijbelgetrouw onderwijs ook: wonderlijke gebeurtenissen, verdrietige voorvallen, ernstige crises en hoopvolle ontwikkelingen wisselden elkaar af. In vogelvlucht langs mijlpalen en verhalen.

IN HET BEGIN...

...reden Herman en Els ter Welle diep onder de indruk naar huis, nadat zij hun zoon bij de Black Forest Academy in het Duitse Zwarte Woud hadden gebracht. Deze school voor kinderen van

zendelingen sprak hen zeer aan, omdat het geloof in alle facetten van het onderwijs aanwezig was. Hadden we zo'n school maar in Nederland, dachten ze. En dat was de geboorte van een droom die meerdere keren door de Heer bevestigd werd. Vele jaren van voorbereidingen volgden, er moest aan allerlei criteria worden voldaan. Elk jaar opnieuw diende Herman een aanvraag in, die dan weer werd afgewezen. Hij organiseerde docentendagen om leraren enthousiast te maken voor zijn droom en vroeg pro-

Herman en Els ter Welle

fessor Miel Vanbeckevoort het curriculum te schrijven. Ruim tien jaar later, in januari 1998, erkende de Staat eindelijk de evangelische richting. De naam de Passie lag al klaar en was om meerdere redenen toepasselijk: passie voor Jezus, passie voor onderwijs en leerlingen en passie bij de mensen van

Utrecht
1987

Herman ter Welle richt een stichting voor Evangelisch Voortgezet Onderwijs op. Tien jaar later erkent de Raad van State officieel de evangelische richting in het onderwijs.

Rotterdam
1998

Uit onderzoek naar de kansen voor islamitisch onderwijs blijkt dat er in Rotterdam ook ruimte is voor evangelisch voortgezet onderwijs. Het eerste initiatief voor de Passie Rotterdam wordt genomen.

Arnhem
Augustus 1998

Na jaren wachten op erkenning van de evangelische richting gaat EBS de Rank als tweede evangelische basisschool in Nederland van start. Van alle Passiescholen heeft de Rank de oudste papieren.

Utrecht
Augustus 1999

Twaalf jaar na het oprichten van de stichting start de eerste Passieschool aan het Zwarte Woud in Lunetten met 127 leerlingen.

HARTSTOCHT

Dr. G.H. Beensweg; eerste locatie de Passie Wierden

Contactweg; eerste gebouw de Passie Amsterdam

het eerste uur. Dankzij hun bevoegenheid, geloof en doorzettingsvermogen kon op 23 augustus 1999 de Passie in Utrecht met 127 leerlingen van start gaan, onder leiding van Adri van der Ven als rector. Het onderkomen had als adres, jawel, het Zwarte Woud...

WONDERLIJK GELEID

Ze ontmoetten elkaar op een docentendag: Bart van der Bijl, Evert Wind en hun partners. "Het sloot zo aan bij mijn eigen manier van lesgeven," vertelt Bart. "Ik wilde zo graag christen zijn

op het werk", zegt zijn vrouw Christina. Ook Evert verlangde ernaar om in de klas meer te kunnen getuigen van zijn geloof. Ze werden gevraagd te solliciteren naar een plek op de Passie, maar Evert twijfelde of hij wel kon voldoen aan de hoge eisen die gesteld werden. "Ik dacht dat je een superchristen moest zijn en zo voelde ik mij niet", vertelt hij. "Bovendien was mijn vrouw ziek en gebonden aan een rolstoel. Ons huis in de Achterhoek was daarop aan-

gepast. Maar toen werd mijn vrouw wonder boven wonder door God genezen. Dat was voor mij de aanleiding om te bidden: 'Heer, ik zal gaan waar u mij nodig hebt.' Toen ik werd gebeld door de Passie met de vraag of ik wilde komen, wist ik dus wat ik moest doen, maar ik had nog één probleem: hoe zou ik ons aangepaste huis ooit kunnen verkopen? Weer baden we: 'God, als U ons in Utrecht wil hebben, hoe moet het dan met ons huis?' Een paar da-

Leerlingen voor het nieuwe gebouw de Passie Rotterdam

Rotterdam

Augustus 2003

De Passie Rotterdam kan van start maar het gebouw voldoet niet. Aangenomen personeel komt voor een deel tijdelijk in dienst in Utrecht. Een jaar later start Rotterdam aan de Rosestraat.

Amsterdam

Augustus 2005

De Passie start met twee klassen. De 'stacaravan', het kleine noodgebouw, is twee weken daarvoor in allerijl op een leeg bedrijventerrein aan de Contactweg neergezet.

Deventer

Januari 2008

Ouders nemen initiatief tot oprichting van de Stichting Evangelisch Onderwijs te Deventer. Weerstand binnen de gemeente maakt een procedure tot en met de Raad van State nodig.

Wierden

September 2000

In een zaaltje in Almelo komen zo'n 80 mensen bij elkaar met hetzelfde verlangen: het starten van een Passieschool in de regio.

“Bevlogen ouders zijn meer dan eens Gods helpers geweest”

gen later stond er iemand op de stoep die ons huis wilde kopen, terwijl het nog niet eens in de verkoop was!

Het kon ook anders gaan, zoals bij Hielke Doetjes, directeur en leerkracht van de Rots in Ede, die dagelijks vanuit Ommen naar Ede reisde. Hij kreeg zijn huis

niet verkocht en besloot gedurende de lesdagen op een camping te gaan staan. Het zijn de ouders geweest die toen een jaar lang de huur van een huis in Ede hebben opgebracht, totdat Doetjes zijn huis in Ommen kon verkopen. Op deze en andere manieren zijn bevlogen ouders meer dan eens Gods helpers geweest. Zoals een werkgroep lid in Rotterdam dat in dezelfde stadsbus zat als Merijn de Jong. Toen ze hoorde hoe hij tegenover een kennis van zijn geloof getuigde, draaide ze zich om en zei: “Je moet solliciteren op de Passie!” Niet veel later werd De Jong aangenomen als docent en 19 jaar later werkt hij er nog altijd met veel voldoening. Tjalling Dijkstra en Maarten Bergboer, die op de Passie

Wierden naar een deeltijdfunctie solliciteerden, kregen van hun toenmalige werkgever te horen dat zij dan maar helemaal moesten vertrekken. Zonder te weten of ze een volledige baan zouden krijgen en zelfs zonder te weten of de Passie dat jaar überhaupt zou starten, namen ze toen ontslag. Het waren twee bouwers van het eerste jaar, die nog steeds op de Passie Wierden werken.

STRIJD EN OVERWINNING

Het starten van een school gaat niet zonder strijd. Wat is er veel gebeden in zalen en zaaltjes, huiskamers en schoolgebouwen voor een school daadwerkelijk kon beginnen.

Door de ChristenUnie werd in de persoon van Arie Slob

Opening schoolgebouw de Passie Rotterdam met toenmalig wethouder Hugo de Jonge

Wierden

Augustus 2008

De komst van de Passie naar Wierden stuit op hevig verzet. De Tweede Kamer sommeert de gemeente de school te huisvesten. De school start met 30 leerlingen aan de Dr. G.H. Beensweg.

Amsterdam

Mei 2010

In een moeilijke periode met achterblijvende groei verhuist de school van de noodvoorziening naar een prachtig aangepast kantoorpand aan de Zekeringstraat. Nieuwe kansen dienen zich aan.

Ede

Augustus 2010

Tweënhalf jaar na de eerste voorbereidingen voor de oprichting van een evangelische basisschool in Ede opent de burgemeester de nieuwe school. Tot 2017 is de school gehuisvest aan Goudenstein 1.

Deventer

September 2011

De Olijfboom opent haar deuren met 81 leerlingen, vier groepen en vijf personeelsleden. Drie jaar later heeft de school al voldoende leerlingen voor permanente status.

Leerlingen van basisschool de Rots

zelfs een spoeddebat aangevraagd in de Tweede Kamer, omdat de gemeente Wierden bleef weigeren de Passie huisvesting aan te bieden. Maar ook na de start ging het niet vanzelf. Een school bouwen vraagt veel enthousiasme en doorzettingsvermogen van de werkers van het eerste uur en voor het bestendigen van de scholen zijn weer andere vaardigheden nodig. Burnout-klachten en andere redenen zorgden voor het vertrek van diverse schoolleiders. Zoiets doet pijn en veroorzaakt veel verdriet. Toen Gerard Toonen in 2011 aantrad, had hij een klus te klaren.

De inspectie oordeelde negatief over de kwaliteit van een aantal afdelingen, de stichting verkeerde financieel in zwaar weer waardoor ze zelfs onder verscherpt financieel toezicht kwam te staan en de ontwikkeling van de leerlingenaantallen was op drie van de vier scholen zorgelijk. In Amsterdam moest na een jaar uitstel het zware maar onvermijdelijke besluit genomen worden om de school te sluiten. Een drama voor de bouwers, de ouders en de leerlingen. In dezelfde periode zakte Rotterdam, die eerder de permanente status had behaald, onder de benodigde 488 leerlingen en had Wierden moeite om dat aantal te halen. Er is enorm veel inspanning geleverd om leerlingen te werven en ouders enthousiast te

Het gebouw van basisschool de Rank in Rijkerswoerd

maken. Leendert van den Dool, de huidige directeur in Wierden, concludeert als hij terugblijkt: "God is ongelooflijk trouw geweest, hoewel ik, als klein mens ook weleens denk: dat had toch makkelijker gekund? Maar doordat Hij in onze ogen omwegen nam, werd ons geloof beproefd en

Uitbreiding van het schoolgebouw Wierden Akkerwal

Amsterdam

Juli 2014

Een jaar respijt van de overheid en een drastische innovatie van het onderwijsconcept leveren helaas niet genoeg nieuwe aanmeldingen op. Na een laatste jaar met alleen nog examenleerlingen sluit Amsterdam.

Ede

Oktober 2014

Sluiting dreigt omdat het leerlingenaantal 21 lager is dan de benodigde 200. Dankzij gebed en samenwerking met CPOV kan de school toch door.

Houten

Augustus 2015

Met de start van Rotterdam krijgt algemeen directeur, Adri van der Ven, twee scholen onder zijn hoede. Aan de Paardenhoeve in Houten wordt voor hem en het bestuur kantoorruimte gehuurd.

Arnhem

Augustus 2015

Een tijdelijke noodvoorziening werd maar liefst 16 jaar het schoolgebouw van de Rank. Aan een lastige fase komt een eind als de school verhuist naar de Pythagorasstraat in Rijkerswoerd.

Evangelisch Kindcentrum de Olijfboom in Deventer

gelouterd. En terwijl Hij ons zegende en de Passie leidde, vormde Hij ons ook nog eens. Fantastisch!”

VAN NOODOPLOSSING TOT NIEUWBOUW

De huisvesting van de Passiescholen had op de verschillende locaties nogal wat voeten in de aarde. Zo was er een spoeddebat van Arie Slob nodig om de locatie in Wierden van de grond te krijgen. De uitkomst van het debat was dat de gemeente voor huisvesting moest zorgen. Dat werd een gebouwtje met twee lokalen en een centrale ruimte. Twee jaar later kon de school naar een semi-permanent gebouw dat drie keer met een paar modules

werd uitgebreid. Zo kon het gebeuren dat directeur Van den Dool op de snelweg reed en een dieplader zag met daarop een module met vijftien toiletpotjes. Hij gaf gas en haalde zo een deel van zijn eigen school in! Overigens is de aanvankelijke weerstand in Wierden voorgoed voorbij: in 2020 is 13,5 miljoen euro vrijgemaakt voor nieuwbouw die in 2024 klaar moet zijn. Halleluja!

Rotterdam had te kampen met een gebouw waar de kogelgaten van een schietpartij nog in zaten. De school zat in een oud, lekkend kantoorpand met bijbehorende hoge energierekening en stond in een onveilige buurt. De dependance was zo ver lopen dat leerlingen en docenten te laat in de les kwamen. Nieuwbouw

bleek mogelijk op een unieke plek op Katendrecht, waardoor wel de vraag rees of alle leerlingen mee zouden willen, omdat dat verder de stad in was. Maar sinds de school in een gloednieuw gebouw aan het Ulaanbaartarplein is gevestigd, is het aantal leerlingen alleen maar gegroeid. Opnieuw zegen!

Basisschool de Rank verhuisde in 2015 van Arnhem-Noord naar Arnhem-Zuid en basisschool de Rots in Ede heeft nu zoveel

Schoolgebouw de Rots in Ede

Rotterdam

Oktober 2015

Al twee jaar is het leerlingenaantal te laag. Het voortbestaan van de school is in gevaar. Het derde, beslissende, jaar groeit de school voldoende om uit de gevarenszone te komen.

Wierden

Oktober 2015

Na een periode van te zwakke groei en een mislukte poging tot fusie krijgt Wierden op het laatste moment toch het benodigde aantal leerlingen voor een permanente status.

Deventer

Augustus 2016

Met 265 leerlingen verhuist de school naar haar huidige permanente locatie. De school groeit met een BSO, peuterspelen en kinderopvang door naar een evangelisch kindcentrum.

“Primair en voortgezet onderwijs kunnen veel van elkaar leren”

leerlingen dat het gebouw goed gevuld is. En het Zwarte Woud in Utrecht? Ook daar is het oude, fantasieloze schoolgebouw vervangen door een prachtig nieuw gebouw waar de inmiddels 900 leerlingen en 120 docenten dagelijks met plezier heengaan. De Black Forest Academy ;)

Het nieuwe schoolgebouw van de Passie Utrecht

PASSIE VOOR PRIMAIR ONDERWIJS

Als bestuurder had Gerard Toonen ook contact met scholen voor evangelisch primair onderwijs. Hij voelde een grote verantwoordelijkheid om evangelisch onderwijs in Nederland waar nodig en mogelijk te versterken.

Een poging om in Rotterdam de ‘Passie Junior’ te starten strandde en ook in Amsterdam lukte het niet om met een evangelische school voor basisonderwijs samen te gaan, maar het bestuur van de Rots in Ede herkende zich helemaal in de identiteit van de Passie. Onderdeel zijn van een scholengroep met een professioneel bestuur en

Jubileum 20 jaar de Passie: Gerard Toonen ontsteekt de Passie-vlam

dito staf biedt veel voordelen. De overheadkosten worden gedeeld, de schoolleiding wordt daardoor ontzorgd en beide vormen van onderwijs kunnen veel van elkaar leren. Als er één schaap over de dam is, volgen er meer, want in januari 2021 sloot de Rank in Arnhem zich aan bij de Passie, gevolgd door de Olijfboom in Deventer per 1 augustus 2021. God weet wat de toekomst ons verder zal brengen!

Ede

Januari 2019

De Rots sluit als eerste basisschool aan bij de Passie.

Utrecht

Augustus 2020

Na het twintigjarig jubileum opent de school een volledig gerenoveerd modern gebouw voor de inmiddels ruim 900 leerlingen.

Arnhem

Januari 2021

De Rank sluit als tweede basisschool aan bij de Passie.

Deventer

Augustus 2021

De Olijfboom wordt onderdeel van de Passie.

Erik Hendriksen

Directeur basisschool de Rank in Arnhem en basisschool de Rots in Ede

“We willen een plek zijn waar God de eer krijgt”

Tekst Theanne Boer **Beeld** Folkert Koelewijn/Goedfolk

Het voelt voor mij heel logisch dat we als basisscholen onderdeel zijn van de Passie. We herkennen de evangelische identiteit in elkaar. Wat dat is? Dat het geloof altijd in alles aan de oppervlakte ligt. We dragen ons geloof graag uit, betrekken God bij alles en bidden met en voor de kinderen. En we leren de kinderen om zelf te bidden. Het is zo mooi om in een evangelische omgeving te mogen werken, om de zorg voor elkaar als collega's te ervaren. Het geeft mij elke dag weer een dankbaar gevoel.

Als zelfstandige evangelische basisscholen waren we kwetsbaar, met een bestuur dat bestond uit vrijwilligers en een directeur die veel meer op zijn bord had dan alleen het leiding geven aan de school. Nu hebben we een professionele staf met kennis van financiën, personeel en wetgeving. We versterken elkaar en denken samen na over wat het betekent om een evangelische school te zijn. Daar bidden we ook veel voor.

Ik was leerkracht op de Rank toen ik werd gevraagd om directeur te worden. De school stond er toen niet best voor en ik was niet opgeleid als directeur. Toch zag het bestuur in mij de juiste kandidaat. Achteraf lijkt het allemaal heel logisch, maar dat was het helemaal niet. Ik zie Gods hand daarin, zijn wonderlijke leiding. God gaat altijd een stapje verder dan wij kunnen bedenken. We willen een plek zijn waar Hij de eer krijgt en we merken dat Hij dat zegent. God voorziet altijd!

Sietia Kammeraat

Docente biologie op de Passie Rotterdam

“Onderwijs, pastoraat en geloofsgroei gaan hier heel harmonieus samen”

Tekst Rebekka van Dongen **Beeld** Folkert Koelewijn/Goedfolk

Sinds de oprichting in 2003 werk ik op de Passie in Rotterdam. We begonnen op één kantoorverdieping met een kleine vijftig leerlingen in twee lokalen én een hal met een tafeltennistafel, waar de leerlingen in de pauze rondjes omheen renden. De oprichtingsjaren waren bevlogen maar niet altijd even professioneel. Nu mogen we werken met zo'n zevenhonderd leerlingen in een prachtig gebouw en met een fantastisch team mede-

werkers. Een gezegende groei in alle opzichten.

Tijdens mijn studie biologie begon ik al met lesgeven. Ik was toen ongeveer even oud als mijn leerlingen die eind-examen deden op wat toen nog de mavo heette. Daarna evolueer je naar de leeftijd van hun ouders; ik was toen meer hun vertrouwenspersoon. Nu ben ik soms ouder dan hun grootouders en ik merk dat **leerlingen me nu vooral waarderen om mijn vakkennis**. Ze vragen regelmatig naar mijn

mening over verschillende onderwerpen. De persoonlijke afstand neemt wel toe, merk ik, toch heeft iedere fase zijn waarde.

Wat ik mooi vind, is dat op de Passie inhoudelijk onderwijs, pastoraat en de geloofsgroei van de leerlingen heel harmonieus samengaan. Ik vind dat prachtig en ervaar het als zeer bijzonder dat ik daaraan mag bijdragen. De apostel Johannes schrijft: “Niets geeft mij meer vreugde dan dat mijn kinderen de weg van de waarheid volgen”. Voor mij geldt dat niet alleen voor mijn eigen kinderen en kleinkinderen, maar voor elke jongere met wie ik een stukje mee mag lopen. Ik ben nu de pensioenleeftijd gepasseerd maar ik geniet, in ieder geval dit cursusjaar, nog even door!”

Peter Boskamp
Hoofd ICT de Passie

“Dat we nu op twee locaties nieuwbouw hebben, vind ik een groot wonder”

Tekst Theanne Boer **Beeld** Folkert Koelewijn/Goedfolk

Sinds juli 2002 ben ik werkzaam bij de Passie; ik heb de ontwikkeling vanaf de beginjaren meegemaakt. Ik was toen verantwoordelijk voor de huisvesting van de verschillende locaties en van de directie en administratie in Houten. Ik heb letterlijk en figuurlijk meegebouwd aan de Passie en heb met heel wat gemeente-ambtenaren bij heel wat gebouwen gestaan. Daar zaten soms heel rare gebouwen bij, het was echt pionieren. Ik vind het een groot wonder dat we nu op twee locaties nieuwbouw hebben en dat de derde nieuwbouw eraan zit te komen. Dat vervult mij met trots, ja. Het was niet makkelijk,

we moesten het doen met de gebouwen die we kregen, maar daar hebben we wat van gemaakt. Terugkijkend zie ik hoe God dat gezegend heeft. Voor mij was de toestemming voor de vestiging in Wierden een prachtig hoogtepunt, maar dieptepunten waren er ook: ik zal nooit vergeten dat ik de sleutels van de locatie in Amsterdam moest inleveren bij de eigenaar op de Zuidas.

Naast huisvesting ben ik ook verantwoordelijk voor alle ICT binnen de scholen. Als ICT-team word je dagelijks verrast door nieuwe uitdagingen binnen het middelbaar en het basisonderwijs. Je bent voortdurend bezig met mensen helpen om de scholen effectief te laten draaien. Zo was afgelopen jaar heel hectisch, omdat we in allerijl online onderwijs moesten opzetten. Wat een enorme uitdaging was dat! Ik wil maar zeggen: *never a dull moment!*

Het mooie van werken bij de Passie vind ik het contact met mensen uit alle hoeken van evangelisch-christelijk Nederland en dat levert veel mooie gesprekken op.

Vrijheid = verantwoordelijkheid

Verschil maken in de levens van kinderen. Daar is het mensen in het onderwijs om te doen. Zelf stond ik elf jaar voor de klas en ik merk nog regelmatig hoeveel impact je dan op de levens van al die kinderen - inmiddels zijn het volwassenen - hebt gehad. Ik kom mijn oud-leerlingen nog overal tegen. Honderden zijn het er, maar bijna allemaal ken ik ze nog bij naam. Ze zijn uitgevlogen, volgden opleidingen, kregen een baan, gingen vrijwilligerswerk doen, kregen kinderen. Of juist niet. De een heeft veel verdriet gekend, de ander veel vreugde. De een is dicht bij God blijven leven, de ander is het geloof verloren. Maar in elk van hun levens hebben docenten zoals ik geprobeerd hun de kennis en bagage mee te geven, waar ze de rest van hun leven op kunnen koersen. Wat ze ook tegen zouden komen. Niet het ministerschap, niet mijn Kamerlidmaatschap, maar het docentschap is de grootste eer van mijn leven

geweest. De hoofdrol is voor de leraar.

Dat de toekomst van kinderen door ouders deels aan docenten en aan een school wordt toevertrouwd, maakt duidelijk hoe belangrijk onze vrijheid van onderwijs is. Op grond van artikel 23 van de

“Niet het ministerschap maar het docentschap is de grootste eer van mijn leven geweest”

grondwet wordt het christelijke onderwijs op dezelfde manier bekostigd als het openbaar onderwijs. Dat is een grote zegen. Het zorgt ervoor dat in Nederland onderwijs kan worden gegeven op een manier die aansluit bij de opvoeding van ouders. De school is niet van de rijksoverheid, de Tweede Kamer of het ministerie. Scholen zijn van ouders, leerkrachten, conciërges, begeleiders en schoolleiders. In de gemeenschap van de school kunnen de echte

keuzes worden gemaakt.

De afgelopen jaren ben ik daar wel nadrukkelijker iets bij gaan zeggen: bij vrijheid hoort ook een grote verantwoordelijkheid. Juist bijzondere scholen moeten die

waarmaken. Ik hoop dan ook dat de Passie met haar docenten een positieve hoofdrol

mag spelen in de levens van alle leerlingen van de school. Met onderwijs van een hoge kwaliteit, met een veilig en stimulerend leerklimaat voor onze jongeren. Dat vergt iedere dag grote inspanningen

in de school en daar wens ik u Gods zegen bij toe. En ook het vertrouwen dat het allemaal uiteindelijk

niet van de school afhankelijk is. Want misschien kan een docent de naam van een enkele leerling een keer vergeten, maar we weten een ding zeker: hun namen staan allemaal in Gods hand gegrift.

Arie Slob is sinds 2017 minister voor basis- en voortgezet onderwijs in het (demonstratief) kabinet Rutte III. Tijdens de beginjaren van de Passie was hij fractievoorzitter van de ChristenUnie in de Tweede Kamer.

Hoe wonderlijk geleid is dat

Is er nog leven

Tekst Theanne Boer Beeld EO

In de twintig jaar dat de Passie bestaat zijn er nogal wat leerlingen gekomen en gegaan. Ze hebben ieder een eigen plek gevonden in de samenleving. Wat doen ze nu en hoe kijken ze terug op hun middelbare-schooltijd? Vier oud-leerlingen vertellen.

Elke zondag presenteert Joram Kaat de BEAM-kerkdienst op NPO2, waar tienduizenden jongeren en vaak ook hun ouders graag naar kijken. Voor Joram is het een logische

plek: "Ik was altijd al een enorme kerkjongen". Hij ziet het als zijn missie om jongeren te begeleiden naar een volwassen manier van

geloven. Zijn jaren op de Passie in Rotterdam omschrijft hij als een "fantastische tijd" waar aan hij **hechte vriendschappen** overhield.

Vanuit Hendrik-Ido-Ambacht fietste Joram elke dag door weer en wind naar de Passie in Rotterdam. Als enige van zijn klas koos hij voor die school: "Toen ik zei dat ik naar de Passie ging, keken ze me aan alsof ik gek geworden was. 'Is dat een school dan?!' Maar voor mij was het een heerlijke plek waar ik eindelijk tussen klasgenoten zat die ook geloofden. Wij gingen thuis naar een zeer cha-

rismatische kerk. Echt, je kunt het zo gek niet bedenken of ik heb het gedaan. Met vlaggen zwaaien, vallen in de Geest, de hele mikmak. Op de Passie ontdekte ik dat er ook gematigder manieren van geloven zijn. Ik ging meer voor mezelf nadenken en een eigen afweging maken. Ik weet nog dat de godsdienstleraar vertelde over tongentaal. Hij deed het zelfs voor. Ik dacht: Ok, *just another day in the office*, hè, maar mijn klasgenoten vielen van hun stoel: Is die man tegen een deur aangelopen of zo?"

Voor mij heerste er een heerlijke, veilige, evangelische sfeer. **Een vrolijke chaos, want het was organisatorisch weleens een zootje.** Dat zal nu wel anders zijn, denk ik. Maar juist daardoor was het heel gemoedelijk en vertrouwd. En naïef ook wel een beetje, maar 'lief-naïef' dan, hè. Zo is een vriend van mij een keer bij Duits eruit gestuurd omdat hij 'Kutless' op z'n shirt had staan. Dat is een bekende christelijke band, maar wist die leraar veel, ze dacht dat hij een grap met haar maakte. Haha! Ja, ik voelde me op de Passie gewoon superfijn. Ik ging erheen vanwege de veilige, christelijke sfeer en dat is gelukt.

Ik hoop dat de Passie echt aansluiting zoekt bij de wereld waarin we leven. Zoals ik dat nu probeer bij BEAM. En dat de leraren authentiek, echt durven zijn, als het gaat om geloof. Geloven is een zoektocht, het is niet altijd zeker weten, het is ook worstelen en twijfelen

“Jongeren willen ruimte voor twijfel en kritische vragen”

na de Passie?

“
**Ik was altijd al
een enorme
kerkjongen**

en vragen. Bovendien gaat God met iedere gelovige zijn eigen weg en dat levert verschillen op. Bij BEAM daag ik de jongeren uit: wat jij denkt hoeft niet waar te zijn, je mag zekerheden loslaten en je eigen weg vinden. Je mag de verschillen vieren, dat houdt je scherp. Volgens mij is het goed om als leerlingen de leraren kritische vragen stellen, als ze hen uitdagen om zich kwetsbaar op te stellen, eerlijk te zijn. Want in de twijfel en de kwetsbaarheid vind je elkaar en het is voor jongeren geweldig als die ruimte er is.”

Joram Kaat (27)

Oud-leerling van de Passie Rotterdam

Presentator van EO-Beam

“God stond centraal en dat heeft veel met mij gedaan”

“Toen ik in Wierden op de Passie kwam, was ik een van de dertig leerlingen waarmee de school startte. Daardoor heerste er een gezellige, fijne sfeer. Het feit dat God centraal stond, heeft heel veel met mij gedaan. Zoveel dat ik na mijn mbo-opleiding in de ICT wilde weten wat Gods plan met mijn leven was. Ik besloot bij YWAM (Jeugd met een Opdracht) een discipelschapstraining te doen. Dat was het begin van een lange tijd van outreaches in het buitenland. Ik werkte in Griekenland met vluchtelingen, in China ging ik undercover om het evangelie te kunnen brengen - in het Engels, terwijl ik op de Passie twee keer ben blijven zitten omdat mijn Engels onvoldoende was. In Thailand werkte ik op een school en in Roemenië en Letland onder prostituees. Ik heb geleerd dat geloven niet betekent dat je de regels volgt. Als je er vol voor gaat, is geloven een groot avontuur en kom je op veel plaatsen waar je over God kunt vertellen en waar je anderen kunt helpen.

Op de Passie heb ik uiteindelijk mijn havodiploma niet gehaald en dat is misschien maar goed ook, want ik denk dat ik dan ergens in Nederland op een kantoor had gezeten. Inmiddels ben ik getrouwd met een Canadese en woon ik in Noorwegen, waar ik voor YWAM werk onder jongeren. Wie had dat gedacht!”

Walter Hulst (23)

Oud-leerling van **de Passie Wierden**

Jongerenwerker YWAM

Beeld Privé

Ceylin del Carmen Alvarado (23)

Oud-leerling van **de Passie Rotterdam**

Veldrijdster

Beeld Photopress.be

“Ik ben op de Passie een stuk zelfstandiger geworden”

“Ik ontdekte de Passie op een scholenbeurs en het kleinschalige en christelijke sprak mij aan. Ik heb het er erg leuk gehad. Het was niet heel schools en strikt, maar lekker gemoedelijk, echt tof. Ik heb er goede vrienden aan overgehouden en ben er ook een stuk zelfstandiger door geworden. Dat was ook wel nodig, want ik dacht snel dat ik iets niet kon en vroeg vaak om hulp. ‘Probeer dat eerst zelf op te lossen, Ceylin’, zeiden de leraren dan. En dat was heel goed. Ook ontdekte ik dat geloof niet altijd blij hoeft te zijn, dat het veelzijdiger is en dat iedereen daarin

anders is. Ik sportte toen al op hoog niveau en kon met school altijd goede afspraken maken daarover. Dan kon ik lesstof inhalen, of een toets later maken. Uiteindelijk ben ik van het vwo naar de havo gegaan, vanwege het fietsen. Nu denk ik weleens: als ik het vwo had afge maakt, had ik kinderarts kunnen worden. Wie weet lukt dat ooit nog. Nu ben ik fulltime bezig met veldrijden en wil ik ook zo ver mogelijk komen met mountainbiken en wegwielrennen. Ik doe dat met God. Nog altijd ervaar ik dat Hij mijn steun en toeverlaat is, ik bid voor elke wedstrijd.”

“De Passie was precies de school die ik nodig had”

“In de jaren dat ik op de Passie zat, maakte ik privé een moeilijke tijd door. Ik had voor de school gekozen omdat het een christelijke school is, en dat zie ik achteraf echt als leiding van God. Ik heb van de docenten zoveel steun ondervonden. Bovendien kon ik op school mijn talent voor muziek ontwikkelen. Het leren ging in die tijd met ups en downs, maar in de creatieve vakken kon ik mij juist heel goed uiten. Ik zong een aantal seizoenen mee in de schoolband en won een keer

een talentenjacht waardoor ik een zelfgeschreven nummer in een studio mocht opnemen. Toen wist ik dat ik daarmee verder wilde. Tot mijn blijdschap werd ik na mijn eindexamen toegelaten op de Nederlandse Popacademie, waar ik leerde ondernemen in het entertainment, met zang als hoofdvak. In 2019 vond de tramaanslag plaats in de Utrechtse wijk Kanaleneiland, waar ik opgroeide. Het moment dat ik bij de herdenking in stadion Galgenwaard het lied ‘Amazing

Grace’ zong, zal ik niet snel vergeten. Ik had nooit eerder voor ruim 21.000 man gezongen en al helemaal niet onder zulke trieste omstandigheden. Daar had ik moed voor nodig, want door het verlies van een familielid op jonge leeftijd, was zingen bij rouwgelegenheden iets wat ik liever niet deed. Maar door mijn vertrouwen op God is alles gelopen zoals het moest.”

“
In de creatieve vakken kon ik mij uiten

Pia Latoya (30)

Oud-leerling van **de Passie Utrecht**

Popzangeres

Mijn plan met jullie
staat vast, spreekt de Heer.
Ik heb jullie geluk voor ogen,
niet jullie ongeluk:
Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.

Jeremia 29:11

